

was, werd Dürrenmatts *Het Bezoek van een oude Dame* gemonteerd. Dit enigszins surrealistisch drama van de fantastische wraak en de schijnheiligheid, in een absolute theatervorm geschreven, werd verkeerd geregisseerd omdat Edward Deleu angstvallig de zuiver expressionistische stijl van het werk negeerde en naar realistische kaders ging zoeken. In het begin van het seizoen daarentegen werd een stuk, waarin sfeer en karaktertypes een grote rol spelen, tot een schlager dank zij een voortreffelijke regie. We bedoelen *Picnic* door William Inge, waarin een soort avonturier voor een ommekeer zorgt in het gemoed van een aantal vrouwen; een stemmingswerk met de erotiek als een sterke dramatische factor.

De hoogtepunten in het speelplan waren alleszins Ibsens *Peer Gynt* en de toneelbewerking van *Het Dagboek van Anne Frank*. *Peer Gynt* behaalde weliswaar een enigszins snobistisch-getinte bijval die meer gebaseerd was op het spectaculaire van het wijd-vertakte gebeuren dan op de zuivere poëtische waarde en op de nochtans duidelijk omschreven levensbeschouwing van de man, die alle moeilijkheden uit de weg gaat, zich geen offers kan getroosten en daardoor te licht bevonden wordt, maar bevrijding vindt in de grote liefde die over hem waakt. Het universeel succes van *Het Dagboek van Anne Frank* werd zowel te Antwerpen als te Gent en te Brussel bevestigd, dank zij ook de onberispelijke vertolking en de verzorgde montering, die volgens in andere landen reeds beproefde schablonen geschiedde.

Op het jongste speelplan van het Nationaal Toneel prijkt een groot aantal oorspronkelijke stukken, zowel Nederlandse als werken uit de Vlaamse toneel-literatuur. In een vorig overzicht vermeldden we reeds Vondels *Leeuwendalers* en Fabricius' *Sonna*, waarbij nog de degelijke eenakter kwam van Luisa Treves *De Brief van Don Juan*. Daarnaast werden vijf nieuwe Vlaamse stukken gecreëerd waaronder het hierboven reeds besproken *Nu het Dorp niet meer bestaat* van Tone Brulin. Yvonne Waegemans, de auteur van een groot aantal kindersprookjes, bracht in *De Dwaas der Liefde* het leven van Sint-Franciscus ten tonele. Het bleef bij een stichtend fresco vol vrome verering maar van een drama was er geen sprake. De debutant Jan Van den Brande bundelde een aantal absurde gebeurtenissen uit de droom van een barhoudster tot een avondvullend geheel, maar ook dat experiment, *In de Regenboog* betiteld, werd een pijnlijke mislukking. Van Hugo Claus werd het tweede stuk gespeeld, *Het Lied van de Moordenaar*, dat tevoren in Nederland gecreëerd was. Het narratief karakter, waarmede hij de amoureuze avonturen van een bendeleider trachtte te verduidelijken, bewees zijn gebrek aan zin voor dramatiek. Ondanks de pogingen van de auteur om het zinnelijke te doen domineren bleef het geheel bloed- en karakterloos. Meer geluk had Jozef Van Hoeck met zijn tweede stuk, *Voorlopig Vonnis*, dat dank zij een voortreffelijke regie een, voor een Vlaams stuk althans, vleiend succes behaalde. Van Hoeck behandelde een actueel probleem dat ook in het buitenland reeds opgenomen werd: het verraad van de atoomgeleerde. Misbruik makend van het vertrouwen dat de Engelse en Amerikaanse regering in hem stellen, bewijst een Duitse Jood diensten aan de Russen om een evenwicht te bewerken tussen de grootmachten. Van Hoeck tracht een hoogverraad te sublimeren, hoewel hij het niet ex cathedra verdedigt. De technische vorm die de suggestieve kracht van de theaterkunst huldigt, leunt aan bij de techniek van het hoorspel. Een vondst was alleszins het optreden van slechts drie personages